

ŽIVOT

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

Karneval

Narozeniny
otce Jiřího

Duch svatý
mezi námi

Jak často
se Ti podobám

Víkendovka
růžového gangu

Velikonoce

Je to již více než čtyřicet dní, ale pojďme si zavzpomínat, jak krásné velikonoční svátky byly. Předně musíme vyjádřit velké díky všem, kdo připravovali prostor, květiny, hudbu, no vše, co je s Velikonocemi spojeno.

Od Zeleného čtvrtka, přes Velký pátek, až k Bílé sobotě jsme mohli prožít radost z ustanovení eucharistie a společenství; osamění, strach v Getsemanech; hrůzu a potupu křížové cesty, smrt. A v noci velké tajemství a radost zmrtvýchvstání. Přejde mi krásný obraz: Viděl jsem pramen vody, který vyvěral z chrámu na pravé straně, aleluja. A všichni, k nimž voda dosáhla, byli uzdraveni a volají: Aleluja, aleluja. Letos při této noci přijali křest a první svaté přijímání čtyři katechumeni. Krása a opojnost noci, kterou jsme měli možnost posílit společným pobytem na faře, je vystřídána střízlivým ránem, kdy se dovídáme „Byl vzkříšen z mrtvých, jde před vámi do Galileje, tam ho spatříte“ (Mt 28,7). A mnozí z nás, i když věříme, zůstáváme doma a do Galileje nedojdeme.

Myslím si, že je důležité připomínat si tu noc. Zrovna v tomto čase rozpuku jara můžeme vidět Vzkříšeného v květu, který právě pučí, v zelenající se trávě, v pestrosti jarní louky a zřetelně poznávat, že život je silnější než smrt. Anselm Grün v publikaci Tajemství velikonoční radosti radí: „Podívej se dnes pozorně kolem sebe na pučící přírodu a rozeznáš v ní sílu vzkříšení! Pohled na lásku, která rozkvétá i ve Tvém životě! Vzkříšený předešel i Tebe. Už je v Tvém životě, v Tvé Galileji. Potřebuješ jen bdělé oči, které ho objeví uprostřed Tvého zamotaného života. Uvidíš-li ho, promění se Tvá Galilea a v Tvém životě nastane vzkříšení.“

LG

PŘEČTĚTE SI:

Kathleen Jones

VELKÉ ŽENY DUCHOVNÍ TRADICE

Během staletí, která uběhla, kdy Kristus kráčel Galilejí, bylo na světě možná stejně tolik svatých žen jako mužů, avšak počet těch, jejichž činy byly zaznamenány a uznány církví, je menší. Žily spíše ukryty veřejnému zraku a téměř výhradně o nich psali muži. Ti měli zálibu v křehkých ženách – umučených pannách, nemocných jeptiškách. Tato kniha nabízí

životopisy světic nejrůznějších dob, zemí, kultur a povolání. Můžeme se setkat s mystičkami (Hildegarda z Bingenu, Juliana z Cornillonu, Kateřina z Janova), mučednicemi (Anežka, Markéta Clitherová, Magdaléna Fontainová, Hermina Grivotová, Edita Steinová a Anua-rite Nengapetová) a spolupracovnicemi mužů (Makrína, Pavla, Olympie, Klára z Assisi a Ludovika z Marillaku).

Kniha je rozdělena do tří svazků a vydalo ji Karmelitánské nakladatelství.

JAK ČASTO SE TI PODOBÁM...

**Jak často se ti podobám,
když po vodě chci kráčet,
tak dokázat, jak Boha znám,
stín pochybností zhášet.**

**Petře, ty víš, jak hojí slzy líté
když zrady hřích tě k zemi s
I hříchů mříž však láme ten,
odpustí
a lásky tvé, byt' zraněné si
váží...**

**Vždy znovu chtěl bych stavě
stan,
když Ježíš je tak blízko.
Až budu s křížem vyrovnán,
v něm najdu pramen jistot.**

**Petře, ty víš, jak hojí slzy líté
když zrady hřích tě k zemi s
I hříchů mříž však láme ten,
odpustí
a lásky tvé, byt' zraněné si
váží...**

**I mne se bude ptát můj Pán,
ne třikrát, ale stále.
Už víš, kdo chce být milován
tak poznám svého Krále.**

**Petře, ty víš, jak hojí slzy líté
když zrady hřích tě k zemi s
I hříchů mříž však láme ten,
odpustí
a lásky tvé, byt' zraněné si
váží...**

P. Petr Nbacký

Karneval

V neděli 22. dubna okolo třetí hodiny odpoledne se zase kolem fary děly zajímavé věci. Kolem sálu kroužily princezny, stejně jako indiáni nebo piráti. Konal se totiž farní karneval. Jídla a pití bylo dostatek, neboť ještě zbylo z velké oslavy významného jubilea nejmenované osoby, za což moc děkujeme.

Přišlo také dostatek dětí a rodičů, takže se tancovalo, hrály se hry. No řádilo se o sto šest.

Na závěr probíhala tombola, kterou z velké části pro děti připravila Dáša Kuchařová. Každé dítě alespoň něco vyhrálo. Některé děti, které vyhrály více, pak chodily a rozdávaly své ceny méně šťastným. Jistě si dokážete představit, že atmosféra byla rodinná a přátelská. Šťastlivci, kteří vyhráli dort, jej také rozkrojili a rozdali. Ještě teď, když si na to vzpomenu, mám v ústech sladko a v hlavě pohodu.

Velké díky patří spolčům rodin, které karneval připravily!

Takže doufáme, že osvědčená parta za podpory předchůdců se organizace ujme také za rok!

LG

Ledová ministrantská víkendovka

Dne 2. března jsme se s ministranty vypravili na Vysočinu s úmyslem strávit víkend na faře ve Štěpánově nad Svratkou. Prvním nelehkým úkolem bylo dostat se na místo. Na různých zastávkách v Brně jsme postupně nasedali do vlaku, kde jsme zjišťovali, koho sklátila chřipka. Ztráty byly značné, ale my zdraví jsme se v pořádku dostali do cíle naší cesty.

Na místě jsme se dozvěděli, že nás ohrožuje hrozný obr, že nám zašlapává krávy na placku a že je potřeba s ním nějak zatočit. Zahnali jsme ho, ale sobotního rána nám osud do cesty přivedl nebezpečnějšího nepřítele. Byl jím sám Chrysophylax Vznešený – strašný drak. S naším kouzelným mečem Drakomlatem pod krkem nám nasliboval mnoho věder zlata, drahokamů, dračích šupin i drahého másla, ale jako vskutku prohaný drak uletěl a nechal za sebou jen své sliby. Vydali jsme se ho tedy pronásledovat.

Hnali jsme se za ním ledovou pustinou přes hory a údolí, vesnice a zříceniny. Cestu jsme si krátili klouzáním po ledu, házením na kámen zmrzlých koulí a různými jinými veselými taškařicemi. Smích nás přešel, až když jsme uviděli Chrysophylaxovo sídlo – hrad Zubštejn a draka samotného. Ač zmrzlí na kost, přece jsme se s ním pustili do křížku a připravili ho o jeho naloupené poklady. Zpáteční cesta byla již pro promrzlé dobrodruhy s nocí v patách dílem chvilky.

To by byl jistě konec dne, ale uprostřed noci jsme byli nuceni pustit se do řešení případu daleko novějšího. Z deníku jednoho štěpánovského faráře z 19. století jsme vyčetli, že jeho předchůdce nevysvětlitelně zmizel a že se to v okolí černá podivnými Starci. Postupně jsme odkryli většinu záhady o mužích, kteří mají pod palcem celou hornickou oblast, ovládají temná umění a skrývají se ve štolách. Vypravili jsme se je do jednoho z dolů zneškodnit a opravdu se nám podařilo zbavit Štěpánov skrytého zla.

V neděli jsme navštívili mši ve zdejším kostele, kde jsme ocenili podivné výkony místního varhaníka a poděkovali Bohu za celou tu krásnou zimní věc okolo nás. Posledním naším nepřítelem byl autobusák – podíval se na nás na zastávce, zpomalil a odfrčel si to pryč. Nenechali jsme se tím ale vykolejit a závodíce s navigací jsme došli na vlak. Poděkování patří panu jáhnu Kincovi, díky kterému jsme měli takovou úžasnou základnu, Honzíkovi s Lídou, že nás přes veškeré nesnáze živili. A našim andělům strážným, že jsou s námi, ať už vyvádíme cokoliv.

PH

Narozeniny otce Jiřího

Letos oslavil náš otec Jiří padesáté narozeniny. Popřát mu a obdarovat ho padesáti dary přišlo mnoho farníků, protože si uvědomujeme, jaký vzácný poklad v něm máme. Mezi dary nesměla chybět kofola nebo dort s miniaturou zábrdovického kostela.

Zajímá Vás, jak se Jiří Rous stal Očem (jak mu mnozí přezdívají)?

Vy jste byl k víře veden rodinou, pokud vím. Jak ale potom přijala, že se pro vás kázání a víra ve slovo Boží stane posláním a prací, když jste studoval zemědělství?

No ano, u mě byla cesta k Bohu jednoduchá a byl jsem k ní skutečně veden od útlého dětství rodinou. Chodili jsme pravidelně do kostela, rodiče i sourozenci – jedna starší a dvě mladší sestry – byli věřící a já taky. V dospívání mě ale potkalo období, kdy jsem byl Bohu trochu dál, hledal jsem jiné cesty, procházel obecně složitým obdobím hledání sebe sama. Zásadním se mi pak stalo setkání se společenstvím lidí, to bylo na vysoké škole, kteří měli k Pánu velmi blízko a já skrze ně pochopil, že chci, aby tomu tak bylo i v mém případě. K těm lidem mě přivedla starší sestra, která už v té době v Jihlavě studovala a snažila se najít si přátele, s nimiž by mohla sdílet i lásku k Bohu.

Kdy ale přišlo to zásadní rozhodnutí – přerušit studium zemědělství a začít studovat teologii, prostě přesvědčení, že Bohu budete sloužit i v rámci své práce? Jaké skutečnosti na to měly vliv?

Mluvil jsem se svým duchovním vůdcem, který mě v mém křesťanstvím doprovázel, a zmínil se mu o úvahách, které mě tenkrát provázely. O úvahách sloužit Pánu a neoženit se, o možnosti sloužit, ale mít i rodinu, protože jsem tenkrát byl velmi zamilován a už jsme hovořili o svatbě. A myslel jsem si, že nad tím právě proto mávne rukou. O cestě kněžské jsem neuvažoval, neboť jsem si myslel, že na ni nestačím, že neumím mluvit atd. Dal mi jediný komentář. Řekl, že nemůžu něco umět, když jsem se to ještě nezačal učit. Pak, když jsem přijel domů, probudil jsem se s nutkavým pocitem, že bych to přece jen měl zkusit. A vzápětí následovala myšlenka: „Neblázni, tvoje nynější studium a směřování bylo přece úplně jiné!“ Snažil jsem se najít odpověď v knize s náboženskou tematikou a z ní na mě vykoukl odkaz z bible. Nelenil jsem, vzal do ruky bibli a hledal příslušný odkaz. Nic takového tam nebylo, našel jsem ale jiný text o pastýřské službě v církvi, o tom, že Bůh hledá a potřebuje pomocníky. Samozřejmě, že jsem text znal, mnohokrát před tím jsem jej slyšel, četl, ale tenkrát to bylo jiné. Něco uvnitř mě chápalo, že ten text je v tu chvíli určen mně, a do dneška

věřím, že snad ta tisková chyba ve zmiňované knize, kvůli které jsem toho dne vzal do ruky bibli, tam byla snad opravdu kvůli mně, abych pochopil a sám rozhodl, kudy mají mé kroky směřovat dál. Takže jsem nechal zemědělství a začal studovat teologii.

Jak to přijala rodina?

Jedna věc je vést k lásce k Bohu, druhá přijmout, že se to stane vašim životním údělem, službou, každodenním chlebem. Na reakce sester už si nevzpomínám, maminka byla ráda, já myslím, že se jí tím možná i splnilo tajné přání, ale otec byl velmi zaskočený a snažil se mě přesvědčit, ať se ještě rozmyslím. Když ale viděl a pochopil, že to myslím vážně, už neprotestoval. Člověk čas od času rekapituluje, hodnotí, ohlíží se zpět a snaží se bilancovat. Někdy se mu stane, že některých kroků lituje nebo o nich pochybuje.

Pochyboval jste někdy O rozhodnutí, které vám v roce 1990 změnilo život?

Ano, patří k životu se zamýšlet a vyhodnocovat. A je to tak správně. Nemůžu říct, že bych někdy pochyboval o cestě, kterou jsem si vybral, a o její správnosti. Já pochyboval někdy o sobě, o tom, jestli

Na tu cestu a tu práci, službu stačím, jestli na ni mám dost schopností, předpokladů, trpělivosti. Bylo to většinou spojené s nepřijetím toho, co dělám, že mě mnoho lidí napadalo a tvrdilo, že to, co dělám a jak to dělám, je špatně. Taky to občas souviselo s mojí slabostí, s mým vnímáním ubohosti vlastního života.

Přejato a upraveno z: J. Balážová, Farář Jiří Rous: Idea Vánoc spočívá v tom, že je Bůh uprostřed nás a sklání se k člověku. (Dostupné z: www.romea.cz/cz/romano-vodi/farar-jiri-rous-idea-vanoc-spociva-v-tom-ze-je-buh-uprostred-nas-a-sklani-se-k-cloveku)

DUCH SVATÝ MEZI NÁMI

z „Nauky“ sv. Marie Magdaleny de Pazzi (1566-1607)

O svaté Marii Magdaléně je známo, že to byla světice Ducha svatého, která jej přijala ve všech jeho podobách. Často o něm mluví, a to s největší láskou a úctou. Přečtěme si, co nám tato karmelitánská světice chce sdělit, a nechme se tím inspirovat:

Duch svatý vychází z Otce a ze Slova tak nádherným způsobem, že to nelze ani vyjádřit. Je „dechem v souznění lásky“ mezi Otcem a Slovem. Je z podstaty láskou, která rozpaluje a roztavuje láskou. Celá Nejsvětější Trojice je hořícím ohněm, z něhož vyšlehuje tento blesk Ducha svatého, který je jednou ze tří božských Osob, a jako oblak přichází zastínit naše duše. Kdo kdy viděl opar nebo mlhu, či oblak snášet se nad řekou tak nádherně, jak to činí tento láskyplný Duch, aby se usadil v našich duších? Je jako milý vánek, který zavanutím do oblaků halících Boží úradky dá pršet na zem onu líbeznou, půvabnou a sladkou vodu milosti. On je rozdavatelem pokladů, které jsou v lůně Otcově, a současně pokladníkem a střežitelem úradků, které jsou mezi Otcem a Slovem.

Duch svatý působí již od stvoření tohoto velkého stroje světa, ale zvláště je činný v díle vykopení. Duch svatý způsobil vtělení Slova. On vzal Slovo z lůna Otcova a zasadil jej do lůna Mariina. Je to Duch čistoty, který nehybným pohybem, tajemně sestoupil od Otce a proudem se vlévá do Marie. Tento Duch byl stále s lidstvím Slova, od počátku až do návratu do nebe, a působil s vtěleným Slovem vše, co vykonalo ve svém lidství. On vlastní toto svaté lidství jako své. Je neustále a napořád poznamenán vzácnou pečetí krve Slova, zabitého Beránka, a Beránkova krev jej má k tomu, aby přišel, i když i on sám k tomu tíhne a chce přijít.

Marie Magdalena de Pazzi dává Duchu svatému mnoho jmen, která obrazně vyjadřují různé účinky jeho působení. Uvedme aspoň některá z nich: holubice, oblak, oheň, olej, řeka, sloup, síla, ohnivě jazyky, magnet, orel, paprsek, slunce, zapečetěný pramen, trůn, břitva, keř, ratolest, desky Mojžíšovy, šíp, roh, dech, ústa, zvuk, kopí a jiné.

Tak jak utvořil lidství Slova a působil v něm, tak Duch svou přítomností stále nově utváří jeho mystické tělo, to je církve, žije a působí v ní, a tak proměňuje svět. Vede duše až k nejvyšší svatosti, ke spojení s Bohem, k pojmání Boha do sebe, k nalezení nejvyššího štěstí v Bohu. Takové duše na každém kroku tisíckrát zrodí Boha, i když zrozen být už nemůže. Ve styku s tímto Duchem lásky, každým slovem, myšlenkou a touhou rodí Krista. Je tedy jeden Bůh v podstatě a ve třech Osobách, ale tisíce tisíců osob nosících Boha, spojených účastí a společenstvím v tajemném mystickém těle církve.

Překážky, které brání vylití Ducha svatého do duše, jsou: dvojznačnost – obojakost úmyslů, zatvrzelost, vlažnost, chybějící pokora, lpění na sobě. Nejlepší podmínky pro přijetí Ducha naopak jsou: prosté úmysly, činná spoluúčast na Kristově lásce, poznání své ubohosti a zvláště snaha o tři charakteristické vlastnosti Ducha svatého: čistotu, pravdu a svatost.

Tento Duch je láska a hledá lásku, a proto nespočine v srdcích, která nemilují, vedou jedovatě a pomlouvačné řeči, protože si velmi oškliví ostré a reptavé jazyky, od těch se vzdaluje a prchá. Jako letící a povznášející orel uchopí a vezme Duch svatý duše, které ho přijaly, a odnese je tam, kde je Slovo.

Překvapení Ducha svatého vedou církve kupředu

Církev postupuje vpřed díky překvapením Ducha svatého, řekl mimo jiné papež František v homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty dne 28. 4. 2015. V souvislosti s rozmachem evange-lia, jak jej popisují Skutky apoštolů, papež zdůraznil, že **i dnes je zapotřebí „apoštolské odvahy“, aby se „křesťanský život nestal muzeem vzpomínky“.**

Ježíšovi učedníci přišli do Antiochie a začali hlásat evangelium nejenom židům, ale také Řekům a mnozí z nich uvěřili a obrátili se k Pánu. Papež František si vzal podnět z prvního čtení ze Skutků apoštolů (Sk 11,1–18), aby poukázal na vždy zásadní **otevřenost novostem Ducha svatého v životě církve.** V té době byli mnozí zneklidněni tím, že se evangelium hlásalo také nežidům, ale když Barnabáš přišel do Antiochie, byl potěšen zjištěním, že **konverze pohanů je dílem Božím.** „Vždyť i proroci,“ dodal František, „napsali, že Pán přijde spasit všechny národy, např. v 60. kapitole Izaiáše. Mnozí však tato slova přesto nechápali.“

„Nerozuměli. Nechápali, že Bůh je Bohem novostí. »Všechno tvořím nové« (Zj 21,5), říká nám. A **Duch svatý přišel právě proto, aby nás obnovil, a nepřetržitě pracuje na naší obnově. Tro-chu to působí obavy.** V dějinách církve, počínaje tímto momentem až dodnes, můžeme najít **mnoho takových obav z překvapení Ducha svatého.** Je to Bůh překvapení.“

„Existují však různé novosti!“ pokračoval papež. „Některé z nich jsou evidentně Boží, jiné nikoli.“

Jak je rozlišit? O Barnabášovi i o Petrovi se říkalo, že jsou to mužové plní Ducha svatého. Oběma ukazoval pravdu Duch svatý. Sami ze sebe to nemůžeme. **Svojí inteligencí to nedokážeme.** – „Můžeme prostudovat celé dějiny spásy, veškerou teologii,“ pokračoval papež, „ale bez Ducha svatého nemůžeme chápat. Právě **Duch nám umožňuje chápat pravdu** anebo – Ježíšovými slovy – **Duch nám umožňuje poznat Ježíšův hlas:** »Moje ovce znají můj hlas, znám svoje ovce a ony jdou za mnou« (srov. Jan 1,1–10). **Církev jde kupředu působením Ducha svatého,** který nám dává poznat Pánův hlas. **Jak to však udělat, abych si mohl být jistý,** že hlas, který slyším, je hlasem Ježíše, a že to, co po mně chce, abych dělal, působí Duch svatý?“ zeptal se dále papež a odpověděl: „**Modlit se.**“

„**Bez modlitby není místo pro Ducha.** Prosme Boha, aby nám poslal tento dar: »**Pane, dej nám Ducha svatého, abychom mohli kdykoli rozlišit, co máme konat**«, protože to není vždycky totéž. Poselství je stejné: církve postupuje vpřed s překvapeními, s novostmi Ducha svatého. Je třeba je rozlišit a k rozlišení je zapotřebí se modlit, prosit o tuto milost. Barnabáš byl plný Ducha svatého a pochopil ihned; Petr to uviděl a řekl: »Kdo jsem já, abych tady odmítal

Křest?« (srov. Sk 11,17) Duch nás nenechá zbloudit. Někdo možná řekne: **»Ale otče, proč si dělat tolik problémů? Budeme to dělat tak, jak jsme to dělali vždycky, ať máme větší jistotu...«** „**Dělat to však jako vždycky,**“ zdůraznil papež, „**to je alternativa umírání.** Je třeba riskovat modlitbou, mnoho a s pokorou, abychom přijali změnu, kterou po nás chce Duch – taková je cesta.

„Pán nám řekl, že budeme-li jíst Jeho tělo a pít Jeho krev, budeme mít život. Pokračujme tedy nyní v této bohoslužbě se slovy: **»Pane, Ty, který jsi tady s námi v eucharistii, Ty, který budeš v nás, daruj nám milost Ducha svatého. Daruj nám milost nemít strach, když mi Duch s jistotou řekne, abych udělal krok vpřed.**« Prosme v této mši o tuto odvahu, apoštolskou odvahu vést život a nedělat ze svého křesťanského života muzeum vzpomínek.“

*převzato z Kázání z Domu sv. Marty 28. 4. 2015
papež František*

Víkendovka růžového gangu

Ve dnech 22. – 24. 3. 2018 se konala víkendovka holčičího spolča naší farnosti. Byly jsme v Prostějově navštívit naši kamarádku Monču s manželem a miminkem. V průběhu víkendu jsme hrály hry, zpívaly písničky, procházely se po centru Prostějova, kde zrovna probíhal Velikonoční jarmark, a společně se modlily. Překonaly jsme další nástrahy v našem putování pouští a obdivovaly malou Verunku. Růžovému gangu zdar!!!

TP

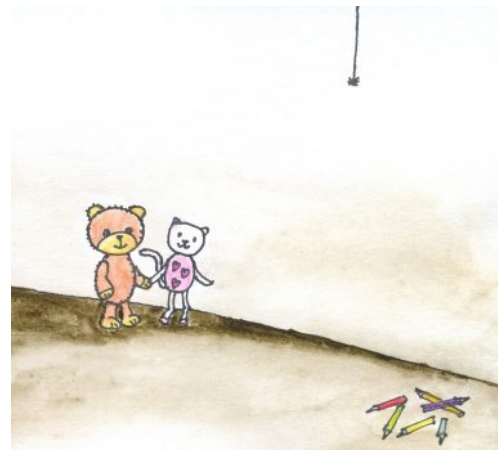

Nový kamarád

Ještě dlouho se medvídek, kočička a hadrový Panáček radovali z toho velikého záchránění. Skákali, objímali se a smáli se, až je z toho tváře bolely. Ale ani Bubo ani Srdíčko nezapomněli na svůj veliký úkol: najít někoho, pro koho je Bubo důležitý. A tak se s hadrovým Panáčkem rozloučili, ještě jednou mu poděkovali a vydali se na cestu.

Zatím ušli jen malý kousek od poličky k prádelnímu koši, ale kočička měla jemné a slaboučké tlapky a už se jí začaly dělat puchýřky.

„Auvej, auvej medvídku, já už nemůžu. Hrozně mě bolí pacičky,“ zanaříkala Srdíčko.

„Ale kočičko, s takovou náš úkol nesplníme. Jak můžeme někoho najít, když budeme sedět na jednom místě?“

„Máš pravdu medvídku, ale já opravdu neudělám už ani krok.“ A Srdíčko se dala do pláče. Bubo ji vzal za ruku a snažil se ji utěšit. A v tom si něčeho všiml. Za tím velkým prádelním košem, ke kterému právě dorazili, ležela jakási zvláštní věc. Medvídek byl v jádru statečný a tak se rozhodl, že to musí prozkoumat.

„Srdíčko, odpočiň si trochu, já se hned vrátím.“

Bubo sebral ze země červenou pastelku a chystal se ji použít jako meč, kdyby To na něj zaútočilo. Tichými kroky se přibližoval, až byl těsně vedle té podivnosti. Už už se toho mohl dotknout. Když v tom najednou se to pohnulo! Medvídek se strašlivě polekal. Srdce mu tlouklo jako splašené, ale svůj meč

neupustil. Byl pevně rozhodnutý bránit kočičku i sebe před každým nepřítelem.

„Vzdej se, strašlivý ukrutníku a nechej nás projít!!!“ zaburácel zhurta Bubo a mocně zamával pastelkou.

„Úf, úf,“ ozvalo se z hromádky chlupů a nic se nepohnulo.

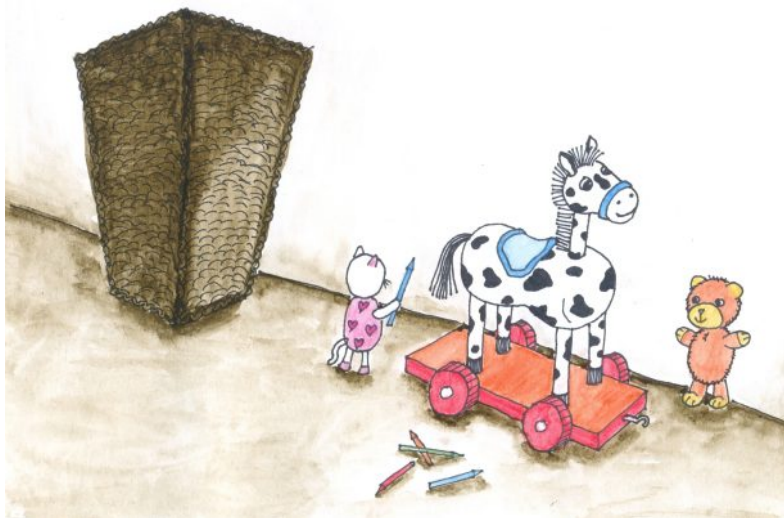
„Povídám ustup, zlosyne!!!“

„Úf, jojky, úf“ a zase nic.

Bubo si dodal odvahy a přiblížil se ještě o kousek. Dloubl do hromady pastelkou. Zase jen zafuněla. To už se ale Bubo nebál. Měl pocit, že ta příšera potřebuje jeho pomoc. Nakoukl pod velký chlupatý hadr a ke svému překvapení nenašel ani strašidlo, ani draka, ani bubáka, ani čerta, ani vodníka, ani hejkala, ani lidožrouta. Ležel tam starý dřevěný koníček...

S větrem o závod

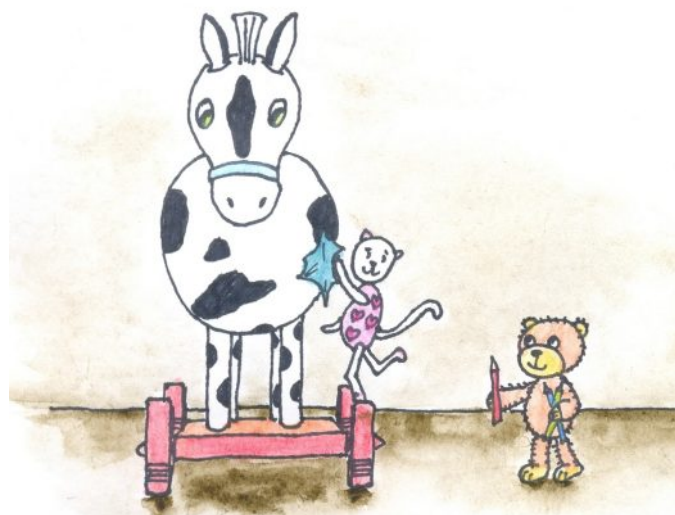
Mezitím už byla kočička celá netrpělivá. Kdepak se ten medvídek tak dlouho toulá? Jestlipak se mu nestalo něco strašlivého? Jestlipak na mě nezapomněl? Už měla slzy na krajíčku, když v tom uviděla Buba. Ale Bubo nebyl sám. „Srdíčko, Srdíčko podívej koho ti vedu. Máme nového kamaráda.“ Kočička vyvalovala očka div jí z důlků nevypadla. „Kdo to je, medvídku?“ „To je Koníček. Našel jsem ho támhle vzadu. Byl celý zamotaný do provázku a měl zadrhlá kolečka. Pěkně jsem ho vysvobodil.“ Bubo se cítil jako udatný rytíř.

„Och, medvídku, ten je ale krásný!“ vydechla kočička a nemohla se na Koníčka vynadávat. „Ale podívej jak je špinavý a potlučený. Musíme ho pořádně očistit!“

Bubo se nestačil divit, jak kočička ožila a pookřála. Odněkud vytáhla kus hadru a už Koníčka čistila a oprašovala. Pak posbírala všechny pastelky co se to po zemi povalovaly a začala Koníčkově opravovat oprýskané barvy. Za chvíli tu stál Koníček jako nový.

„Koníčku, potřebujeme prozkoumat celý pokoj, abychom našli někoho, pro koho jsem důležitý, a máme moc malé nožičky. Pomůžeš nám a povezeš nás?“

Koníček vesele potřásl hlavou. Byl rád, že má opět volná kolečka, a že může zase vesele jezdit.

Srdíčko a Bubo vylezli na svého nového kamaráda a ten se s nimi rozjel po pokoji jako s větrem o závod...

Pokračování příště

